

Andrzej Tichý: *Eländet*. Albert Bonniers, Stockholm, 2016, 230 p.

Andrzej Tichý: *Mizérie*. Translated by Marie Voslářová, Argo, Praha, 2019, 184 p.

pages 98–104

Ale já nevím, není to tak, že bysme to nezkoušeli, Cody, že jo, zkrátka na ten poslední pracovní pohovor jsem vážně jel, s poctivejma úmyslami, jak se říká, abych mohl chodit na ten kurz, abych dostal tu práci kamionáka, a oni mi pokládali spoustu otázek, já odpovídal a řekl jsem ty slova, narozenej v Praze, a věděl jsem, že se rozzářej a řeknou ó, tam je to hezké, a věděl jsem, že obrázky, co se jim vynořujou v mozcích, maj popisky jako Karlův most, rokokové ozdůbky a secese, a věř mi, Cody, věř mi, o tom já vím všechno, vím všechno o secesi a art nouveau a všech těch kravinách, nebo každopádně aspoň tolik co oni, celej život dělám graffiti, že jo, a taky jsem si prolistoval příslušný knihy, chodil jsem do knihovny, nejsem blbej, vím, odkud pocházím, a vím, co měli před očima, uviděli Hrad za nočního osvětlení, uviděli pozlacený špičky věží, který se vzpínaj k nebi, vzpínaj se, všechno se vzpíná, jako listí u Muchy, pořád tenčí, jako těla u Egona Schieleho, všechno se chce vzepnout a zazářit, k nebi, ke kráse a k něčemu skoro božskému, ale samozřejmě při zachování tíhy a nefalšovaný originál kafkovský černí, a možná taky četli Hrabala a teď měli před očima nějakýho roztomilýho opilce, jak v noci klopýtá domů po kočičích hlavách na Staromáku a mumlá si svoje tajemství za tónů nějakýho stejně originál nefalšovanýho a minimálně stejně roztomile ošuntělýho disidentskýho jazzu, pitomejch cikánskejch houslí nebo něčeho podobnýho, ale víte co, já nejsem odtamtud, chtěl jsem říct, s tímhle já nemám nic společnýho, víte co, tam, tam v centru, tam žijou ty, co maj moc, chtěl jsem říct, jenže jsem to neřekl, víte co, já jsem z míst, odkud ty, co maj moc, nikdy nepocházej, ani to jsem neřekl, já jsem z Hájů, neřekl jsem, ale měl jsem říct, to je taky v Praze, běžte domů a vygůglujte si to, neřekl jsem, jsem z Jižního Města, z Jižáku, z konečný, vždycky konečná, běžte domů a vygůglujte si to radši, to jsem neřekl, ale měl jsem říct, nemyslete na Bedřicha Smetanu, ale na Penery Strýčka Homeboye, chápeš, nemyslete ani na Plastic People nebo DG 307, ani na žádnou podobnou sračku ze sedmdesátých, kdy naši prarodiče makali a drželi huby a naše mámy se plahočily u sporáku a v domácnosti a hledaly táty, co se schovávali po hospodách za plnovousy, dlouhý vlasy a antisociální kontrakulturu, ale radši na Chaozz a Prago Union, Naši Věc a DeFuckTo, víte co, prostě ubalit brko a no future, jestli mi rozumíte, jenže nerozumíte, neřekl jsem, ale řekl jsem jenom jo, je to tam hezký, a svým způsobem to byla pravda, protože ono je, je to hezký, svým způsobem, i když je to ošklivý, jestli mi rozumíš, ale nerozumíš, nebo já nevím, možná ne hezký, vlastně nevím, jestli je to zvlášť hezký, jakože domy, ulice a zeleň a tak, ale myslím to další, že rád vycházím brzo ráno začátkem podzimu na ulici, nebo že v tom aspoň je něco malýho, malinkatej kousek tamtoho, i když úzkost je v tom samozřejmě taky, protože člověk je na cestě do nějaký podělaný práce, pokud má štěstí, na cestě nechat se sebou jako obvykle vyjebat, ale stejně, je tam něco malýho, kousiček, něco, co můžu mít rád, když tam po ránu jdu, možná je trochu sychravo, trochu jakoby mlhavo, nebo mrholí nebo jak to říct, je začátek podzimu, půlka září, na zemi se začíná kupit listí a já vyjdu na ulici a okamžitě vidím bandu dělníků stavějících lešení, jak rámusej kovovejma trubkama a dřevěnejma deskama, slyším vlhce polský nebo litevsky ostrý slova, a potom přijede na kole bezzubej zloděj mědi se svým nádobičkem a rádiem na solární baterii, tělo zničený fetem, ale ruce na řídítkách mohutný, šlachovitý a silný, svalnatý, jako by utekl z nějakýho z těch socrealistickejch památníků, který vztyčovali naši předkové na počest proletariátu, na počest práce, a naše pohledy se setkávají, právě když míjím kadeřnici, co před vchodem do svýho salónu kouří svou první ten den, pozdravím ji a ona pozdraví mě, jdu zase dál a dojdu na náměstí, kde místní alkáči a smažky už nastartovali svůj den, jedna ženská se směje a usmívá a říká *dobrá ráno* a já odpovím stejně a její chlap, co jde několik metrů za ní s pichnutým kolem, povídá dobrý večer a chraplavě se zasměje a já nad tím trapným fórem zakroutím hlavou, ale tak nějak mě rozveselí, že jsou veselí, a minu trhovkyni, co vybaluje zboží, a jdu dál, víš co, prostě si tam chodím, po další ulici, dívám se na pár pubertáků, jak kouřej a popíjej energiťáky, řinčící hliníkový plechovky odhazujou na chodník, z opuštěný parcely přicházej dva chlapi, přespávají tam pod plachtou mezi paletama, a jeden z nich se

skloní a sebere kaštan, potězká ho v ruce, sevře ho v dlani, podívá se na něj a vyhodí ho, vyhodí ho do vejšky, do koruny stromu, a kaštan tam zůstane, jako by to byl nějaký pitomej anděl nebo co, možná démon, nevím, jakéj je v tom rozdíl, hodí ho zpátky na ten strom, ke slupce, větví, koruně a kmenu, až k zemskému peklu a jeho žhnoucímu jádru, a já zavřu oči, ale brzo je zase otevřu a vidím několik psů, co tam čenichaj a očurávaj to tam, smutný děti, který nechtěj jít do školky, jakoby vidím, doopravdy vidím všechnen ten pohyb, chápeš, Cody? Dokážeš to pobrat? Já nevím, Cody, ale v tu chvíli mi začne připadat úplně zřejmý, očividný, že to spolu všechno souvisí, Cody, nebo snad ne, Cody? Možná že o tohle tady jde, možná že tohle je to hezký, jak říkaj, možná tahle pospolitost, že všichni v jistým smyslu míříme stejným směrem, že čekáme na stejnej autobus, do stejného autobusu nastupujeme a sedíme v něm, stojíme za sebou na eskalátorech, cestou dolů do tunelů, sedíme naproti sobě v metru, nemluvíme, ale vyměňujeme si pohledy, energie, dotykáme se stejnejch předmětů a dejcháme stejnej vzduch, ven a dovnitř a ven a dovnitř, neustále, pořád dokola, já nevím, jasně, vracet se domů je náročný, hnusný, bolestivý a pitomý, ale stejně je to fajn, takhle to myslím, stejně je fajn vidět kámoše, ségry, bráchy, stejně je hezký vidět jejich boj, každěj den, každou noc, je to hezký, jak říkají, takže jo, máte pravdu, je to hezký, máte naprostou pravdu, i když nevíte, o čem mluvíte, nemáte o tom ponětí, to jsem neřekl, samozřejmě, ale měl jsem to říct, že jo, Cody? A ty povídáš jojo, Soote, zklidni se, zachechtáme se a říkáš jo, máš pravdu, vole, měls to říct, pročs to neřekl?